

(Gemeinf. Mittheilungen aus der Untersuchungen der Kommiss: zur wissenschaftlichen Untersuchung der deutschen Meere, 1880. S. 39).

Heraf følger da ligefrem, hvorfor en voldsom Forstyrrelse af Havbunden kan volde saamegen Skade, naar Stormfloder eller andre Virkninger pludselig gribe ind. G. Winther har oplyst dette ved et Exempel, hentet fra Stormfloden i November 1872. Havvandet ved Laarbæk var rigtignok ikke større, end det er mange Gange om Aaret, men derimod var Vandet i et voldsomt Dyr og brød haardt imod Land, hvor det styllede en stor Mængde Tang ind og flyttede store Sten langs Kysten. Næsten al Tangen blev ført bort fra Landgrunden, saa at der intet Ly var for de Smaa-dyr og Smaa-fisk, som vare undslupne denne Katastrofe, og i det følgende Aar (1873) var ikke alene Reieffiskeriet, men alt andet Fiskeri meget usselt, langt under et Middelaars, fordi Søen havde ødelagt og bortrevet saa mange af de Dyr, som skulde lokke den brugbare Fisk. Bliver Føden for Fisken ødelagt efter en større Maaalestok, saa bliver Tilgangen af Fisk naturligvis i samme Grad ringere, og der kan da i et saadant Aar snarest blive Tale om en overdreven Opffiskning, naar Efter-stræbelserne ikke formindstes, men snarere tiltage, thi i et daarligt Aar maa Fiskerne anstrænge sig mere end ellers for at bjerge Føden, og der vil da altid gaa nogen Tid, inden de normale Forhold igjen indtræde (jvfr. Nordist Livs-krist for Fiskeri, I. S. 60—61).

Hvor overvejende Bunden direkte afgiver Næring til Fiskene, fremgaar af de fleste Under-søgelses. Van Beneden (Les poissons des cotes de Belgique, 1870) har saaledes imellem 24 vigtigere Slags Fiske fundet Bunddyr i Møven paa 15 af dem, medens der hos kun 9 ingen Bunddyr fandtes. Endog hos Loffen fandt han Søborrer, Gremittrebs osv., og den Slags Dyr fandtes endnu almindeligere i Kullermøene. Møven hos endog de største Stør finder man fuldt proppet med forskjellige Orme, mest Nereider eller Haviusindben. Hermed stemmer det ogsaa overens, at de Fiske, som oftest træffes som Del af andre Fiskes Næring ere Rutlinger og Lobiser, altsaa netop Bundfiske. — Efter Opgivelser af Olafson (Iagttagelser öfver skandinaviska fiskars föda. Lunds Universitets Årsskrift, Tom. VIII. 1871) fandt han, at imellem 119 Fiskearter udgjorde Fiske Hovedføden hos 26, og en mindre væsentlig eller konstant Del af Føden udgjorde de hos 22. Krebsdyr udgjorde Hovedføden for 32 Arter, medens de ydede Bidrag til 28 Arters Næring. Af een eller toskallede Bløddyr leve væsentlig 10 Arter, mere eller mindre 10 Arter og fra og til 12 Arter. Fighude afgive Næring for 18 Arter og Orme for 22. Hørefter blev Ordenen for Næringens Almindelighed: Krebsdyr, Fiske, Bløddyr og Orme.

Sildene gjøre en Undtagelse fra vore fleste andre Fiske ved at søge deres Næring udelukkende af saadan Art, at de ikke blive Medbeilere til de bundsøgende Lorf, Flyndere, Hornfisk, Mal osv. De have ogsaa eiendommelige lange Lænder paa Gjællebuerne, som derved danne en tæt „Gjælleruse“, hvorved de kunne fange Krebsdyr af meget ringe Størrelse, der ellers kun kunne ødes af Fiskeyngelen. Netop fordi de andre Fiske mangle dette Gitterværk paa Gjællebuerne, kunne de kun aldeles tilfældig med deres større Føde faae de fine Krebsdyr ned i Møven. Hvor der er Flokke af Dyr samlede i Havet, komme i Almindelighed ogsaa Fiskestimerne til. Saaledes gaar det med Silde, som tidt indfinder sig, naar der optræder større Masser af smaa Krebsdyr (Copepoder), og Lorf og andre Havdyr følge atter med Silde. I Januar og Februar 1872 fangedes 3 Uger igjennem daglig 3,000 M Silde ved Kiel, og til samme Tid iagttoges en overordentlig Masse Copepoder. Ved at tælle de enkelte Dyr i Copepodgrøden i en Sildemare udfandt man, at der til Sildenes Næring af disse Smaa-dyr var brugt i den nævnte Tid ikke færre end 43,200 Millioner.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Fiskenes meget forskellige Næring, som dog, efter hvad vi netop ovenfor have set, væsentligt er af animalt Bessaffenhed, maa man imidlertid ikke glemme, at disse talrige for Fiskene madnyttige Dyr ogsaa skulle leve; deres Yngel skal leve og den kræver en egen Slags Føde, ligesaa vist som Fiskeyngelen gjør det, og denne Næring er for dem alle udelukkende mikroskopiske eller næsten mikroskopiske Dyr og Planter. Efterhaanden som disse Dyr voge til og nærme sig kjønsmoden Størrelse, ændres vistnok Fødens Bessaffenhed for mange af dem, men vi maa dog huske, at den stadig bestaar af mikroskopiske Dyr og Planter for Muslingerne, der udgjøre en saa væsentlig Del af Blodfiskenes Føde, for mange Orme og for flere andre Dyr. Denne den forskellige Dyreyngels Bichtigkeit som Fødemæne oplyses træffende ved Dr. N. W. Malm's smukke Iagttagelse, ifølge hvilken Hestmakrelens Unger holde til under vor be kendte røde Brændevables geleagtige Klotte, fordi de leve af Coplens spæde Yngel. Coplens er altsaa som en Slags Amme for de unge Hestmakrel. Ifølge G. Winther (Nord. Livs-krist f. Fiskeri I.) øder Smaatorsten i Øresund en Mængde Rutlinger, som den piler imellem Tangen paa Landgrunden, og endvidere tager den Yngel af andre Fiske, Tanglopper og Reier. Men ogsaa heraf vil det være klart, hvorledes Havets Dyr ere afhængige af hverandre, fordi de paa alle Livsstadier øde hverandre, hvorledes de ere afhængige af Havplanterne og derfor altsaa ogsaa af Havbunden, denne Markt for Havets Stabninger, paa hvilken de græsse, jage og jages. I sidste Instans bliver det altsaa Havbundens